

potui. quē dñ habeā oculis meis cariorē / e^t etiā filiū n̄ ama
 re nō possū. Nō osor ē ramū. q̄ diligit truncū. Sp̄ mibi nō
 puā cōflauerā q̄ ex illo iuvene q̄ddā p̄claz exurgeret. aliqñ
 vñ gauisus iā doleo sp̄ p̄repra. Sed tñ qz adeo pulcer fili⁹ ē
 et leta iuēcute / floridazq; venustate conspicu⁹ / quē nisi q̄s
 noscēt. ex iouis sinu delapsū putat. Nō facile inducarvt cre
 dā illi sp̄i / piā tesse indole / r̄ claz ingenū nō r̄dere. naz
 solēt corporis lītamēta / animi imaginē indicare. Ecce nō
 p̄r iudicio meo. qñ alioz vicij̄s cōcitet. entq; tractus / nōqz
 tā vilit sua sp̄re plapsur⁹. Nescio si me amor recepit / ceē⁹
 vtiq; iuder. Habuit ex dono nature pulcerrima ample p̄mo
 tiōis / cremētq; iudicia / si iuēcutis cursū turpi late nō re
 fedasset. Flebit etate p̄uēctior. qd̄ p̄mittit ip̄ubes / nisi moy
 retrahat ex lubrico pedē. gr̄amq; p̄mēri studeat. r̄ p̄meritā
 p̄nuare. Qd̄ vt faciat opaz dabo. d̄sideriūq; tuū nec frustra
 boz. nec moraboz. Ua. q̄ scribi / q̄ dici / r̄cipiq; p̄t valēri⁹

Alia responsio ad idē. sed alia sententia

Fri tuo ex suo merito iā dudū oīa d̄leo. q̄ tāta in me con
 gessit benivolētiā / vt sp̄ felicē me tali amico iudicārē. Sed
 qz p̄ suo filio / tāto dolore nō sua prudētia digno angit. ve
 hement̄ doleo. Sz nemo sibi tā p̄pos ē q̄ nō aliqñ efferat ab
 iptu / r̄ a passione superet. Spero q̄ flux⁹ t̄pis (vt fieri solēt)
 tristitia adimet. cū nihil sit (si credam⁹ Liceroni) qd̄ citius
 arefcat lachryma. Bñ tñ me hz q̄ tibi suū dolorē reuelauit
 Nā dolor sp̄m ignis gerit. q̄ dñ pl⁹ regit pl⁹ ignescit. Arbi
 troz ego filio suo fore putile / q̄ sine lege / sine metu vinē pa
 rat. vt quidaz gustet paupertatis / quo exp̄tior r̄ castigatior
 tandem ad se reuertatur. Multos docuit exp̄ientia / quos
 scola docere nō potuit. sepe surda / plumbeaq; capita / hauri
 unt oculis. quod auribus non valebant. sp̄net p̄fecto eos
 aliqñ / ex quoz nunc insanij̄s pendet. hic punctū facio. Dñ
 adhuc in verbo / pendet. penna penderet. O charissime vir
 conuenit me nunciū dicens / vbi nam loci fratris tui fili
 us est. Vale igitur. Nōz pede non moto / ad eum l̄ras scri
 bo. nunciū mitto. quo labore / quoue ingenio. vsuo fuero
 postea nosces. Tempus em̄ agendi / non narrandi iam con
 gruit. Nō em̄ quiescam donec eū viderim. ex his erroribus

Epistole.

enataſſe. Incertū tñ eſt quid exinde ſit enētuz: cretērrime h̄
accidit. vibi rebus adhuc in crudo ſtātibus vicioꝝ radice a
conamur ſuccidere. nihil aliud facimus q̄ ventis incendia
puocare. **Iteꝝ vale**

Interrogat̄ conditō cuiuſdā notarij. an expe
dierit eū in ſecretariū epiſcopi aſſumi

Salutē omni ſalutē p̄ſtantiore. Parces mihi (amice per
care) ſi p̄cum tēpus p̄cas ſſas dabit. Lati⁹ ſcribere non ſeg
nitēs. ſed occupatō vetat. Carijs em̄ inucluoꝝ onerib⁹ / vī
q̄ ad aures. Lator harꝝ vir ſcia virtuteqꝝ ſingularis. q̄ddā
eſt periturus ex te / qui ſine vllis p̄cibus meis. que vera ſunt
minime reticeſſeres. verū etiā mea cauſa / vt ea quē p̄ſpicere
noſti de capituli tui notario referas. te plurimū rogo. Nihil
a te peto. q̄d alienū a virtute ſenſeas. Quid em̄ virtuoſius
q̄ dicere q̄d vez eſt. Nō potius hac de re ad te q̄ ad quēpi
am aliū ſcribō. id cauſe eſt. q̄d nō veſtī aura / nec tegit̄ celo.
cui vt tibi fidē habeā. cui⁹ lingua nunq̄ a vero diſcedit. **Ua
le felix / ⁊ lōgos viuas in annos**

Reſponſio dicens notariū illuz adulatorē eē.
Expoſuit mihi nūcius tuus (reueren dū in x̄po patrē do
minū n̄m epiſcopū) petere fiduz ſecretariū. inſtācius ex me
poſtulas tui noie / quid ſentiā de n̄i capituli notario. Ecce
(vir chariſſime) loquar. vt tibi vni ſemot⁹ arbitris in ſini /
ſtrā aurē ſuſurrē. ſi h̄nc notariū pleni⁹ velis cognoſcē gnati
onē apud Comicū cogitabis. qui ip̄trauit ſibimetipſi oīa
aſſentari. Laudat em̄ h̄monē indocti / faciē deformis ami
ci. Si riſeris / maiori cachinn o cōcutiet̄ ſet ſi lachrymas
cōſpererit amici. frigebit ſi frigeas. Si dixeris eſtuo ſu /
dat. Quē ſi admiferis tuas ſp̄ aures multa nube vanitatis
iplebit. tuſqꝝ opibus oibus adulant̄ applaudet. quicq̄d in
eo eſt. id totā aduſatio vendicat. Nihilqꝝ veritati relinquit̄
aut virtuti. Nihil em̄ hoc hoīm genere p̄nicioſ⁹ inuenit̄. q̄
vēnenā p̄pināt melle circūlita / quo citi⁹ noceat̄ / ⁊ quo no
ſeant tardius. **felice illū exiſtimo. qui adulatorꝝ rethia p̄t
effugē. Nam ſerpit̄ hec adulandi eluuiēs ſeda / ⁊ morib⁹ cā
cerolis in omnes / vt nullus aut rarus ſit quē hec labes nō
attingat. Tanta em̄ eſt huius erroris arca / q̄tus ⁊ ozbis.**